

Hăituit

Tobie era înalt de un milimetru și jumătate, ceea ce nu era mult pentru vârsta lui. Doar vârful picioarelor îi ieșea afară din scobitura scoarței. Nu se mișca. Noaptea îl învăluiseră ascunzându-l parcă sub o căldare.

Tobie privea cerul spuzit de stele. Nu era noapte mai neagră sau mai strălucitoare decât cea care se ițea ai-doma unor băltoace printre uriașele frunze roșcate.

Când luna nu se ivește, stelele dănuiesc. Asta își spunea în sinea lui. Își mai spunea tot astfel: „Dacă există cumva cer în paradis, e mai puțin adânc, mai puțin tulburător, da, mai puțin tulburător...”

Tobie se lăsa în voia acestor lucruri liniștitoare. Stătea culcat, cu capul așezat pe mușchi. Simțea frigul lacrimilor în păr, pe lângă urechi.

Tobie se afla într-o scobitură din scoarța neagră, avea un picior rănit, julituri pe fiecare umăr și părul încleiat de sânge. Avea mâinile arse de înțepătura ghimpilor și nu-și mai simțea restul trupușorului amortit de durere și de istovire.

Viața lui parcă se oprise cu câteva ceasuri mai înainte și se întreba ce mai căuta acolo. Își amintea că asta

i se spunea mereu când își vâră nasul peste tot: „Tot aici ești, Tobie!“ Iar astăzi și-o repeta sieși, încetișor: „Tot aici?“

Dar scăpase cu viață, conștient de nefericirea lui mai uriașă decât cerul.

Căta țintă la cerul acela așa cum căta la sărbătoarea florilor, ținând strâns mâna părinților în mulțime. Își spunea: „Dacă închid ochii, am să mor.“ Dar ochii îi rămâneau holbați pe fundul a două lacuri de lacrimi amestecate cu noroi.

În clipa aceea îi auzi. Iar frica îl cuprinse din nou, dintr-odată. Erau patru. Trei adulți și un copil. Copilul ținea torța care îi lumina.

— Nu e departe, știu eu că nu e departe.

— Trebuie să-l prindem. E dator și el să plătească. La fel ca părinții lui.

Ochii celui de-al treilea luceau galben în beznă. Scurpă și zise:

— Punem noi mâna pe el, ai să vezi că are să plătească.

Tobie ar fi vrut să se poată trezi, să iasă din coșmar, să dea fuga spre patul părinților lui și să plângă, să plângă... Lui Tobie i-ar fi plăcut să fie dus în pijama într-o bucătărie luminată, să i se pregătească un sirop cald de miere, cu prăjiturele alături, și să i se spună: „Gata, Tobie, s-a terminat.“

Dar Tobie stătea tremurând de spaimă în fundul scobiturii, încercând să-și tragă înăuntru picioarele prea lungi, spre a le ascunde. Tobie, un băiat de treisprezece ani, urmărit de un întreg popor, de poporul lui.

Ce auzi el atunci era mai rău decât noaptea aceea de spaimă și de frig.

Auzi un glas la care ținea, glasul prietenului său din-totdeauna, Leo Blue.

Viața la înălțime

Leo venise spre el când avea patru ani și jumătate, ca să-i șterpească gustarea, iar de atunci împărțiseră totul. Lucrurile bune, dar și cele care erau mai puțin amuzante. Leo locuia la mătușa lui. Își pierduse amândoi părinții. Nu mai păstrase de la tatăl lui, El Blue, celebrul aventurier, decât un bumerang din lemn deschis la culoare. În urma acelor necazuri, Leo Blue își făurise în sinea lui o forță puternică. Părea în stare să facă și lucruri bune, dar și rele. Tobie prefera latura bună: aprecia istețimea și curajul lui Leo.

Tobie și cu Leo deveniră curând nedespărțiți. La un moment dat, cei din jur îi numeau chiar „Tobeleo“, reuniți într-un singur nume.

Într-o zi, când Tobie și cu părinții lui urmau să se mute spre Crengile-Joase, stătuseră ascunși amândoi, Tobeleo, într-un mugure uscat, ca să nu fie despărțiți. Îi găsiseră abia după două zile și trei nopți.

Tobie își aducea aminte că fusese una din puținele dăți când își văzuse tatăl plângând.

Dar în noaptea asta, când Tobie stătea pitulat singur în scobitura din scoarță, nu putea fi același Leo Blue cel care se găsea în picioare la câțiva metri de el, înălțându-și torța în beznă. Tobie simți că i se frânge inima când își auzi cel mai bun prieten urlând:

— Punem noi până la urmă mâna pe tine, Tobie!

Glasul sărea parcă din ramură în ramură.

Atunci, Tobie își aminti ceva foarte precis.

Când era foarte mic, avea un purice-de-plantă îmblânzit care se numea Lima. Tobie se urca pe spatele lui înainte de a ști să umble. Într-o zi, puricele se opri brutal din joacă, îl mușcă zdravăn pe Tobie și-l scutură ca pe o cârpă. Tobie își amintea acum de accesul acela de nebunie care îi silise pe părinții lui să se despartă de

animal. Mai ținea încă minte privirea lui Lima când își pierduse mințile: centrul ochilor i se mărise ca o băltoacă sub ploaie. Mama sa îi spusese: „Azi Lima e cel lovit, dar toată lumea poate să-și piardă mințile cândva.“

— Punem noi mâna pe tine, Tobie!

Când auzi încă o dată strigătul acela sălbatic, Tobie ghici că ochii lui Leo erau cu siguranță la fel de înspăimântători ca ochii unui animal nebun. Da, semănau desigur cu niște băltoace umflate de ploaie.

Mica trupă se apropia izbind în scoarță cu bețe ascuțite la vârf ca să simtă unde suna a gol și unde erau crăpături. Îl căutau pe Tobie. Asta îi amintea atmosfera vânătorii de termite, când tatăl și fiul plecau o dată pe an, primăvara, ca să alunge insectele dăunătoare până spre crengile îndepărtate.

— Am să-l scot din vizuină.

Glasul care rosti cuvintele acestea era atât de aproape, că Tobie avu impresia că simte căldura unei răsuflări deasupra lui. Nu se mai mișcă din loc, nu cuteză nici măcar să închidă ochii. Loviturile de băț veneau spre el în bezna măturată de reflexele focului.

Lemnul ascuțit izbi violent la un deget distanță de obrazul lui. Trupușorul lui Tobie era înlemnit de spaimă. Își ținea totuși privirea agățată de cerul care se ivea uneori printre umbrele hăituitoarelor. De data asta era prins. Se terminase.

Deodată bezna îl învălui din nou. Răsună un strigăt mâniaș:

— Ei, Leo! Ai stins flacăra?

— A căzut. Iertare, torța a căzut...

— Dobitocule!

Viața la înălțime

Singura torță a grupului se stinsese, iar căutarea trebuia să continue în beznă.

— Numai că asta n-o să ne facă să renunțăm. O să-l găsim noi.

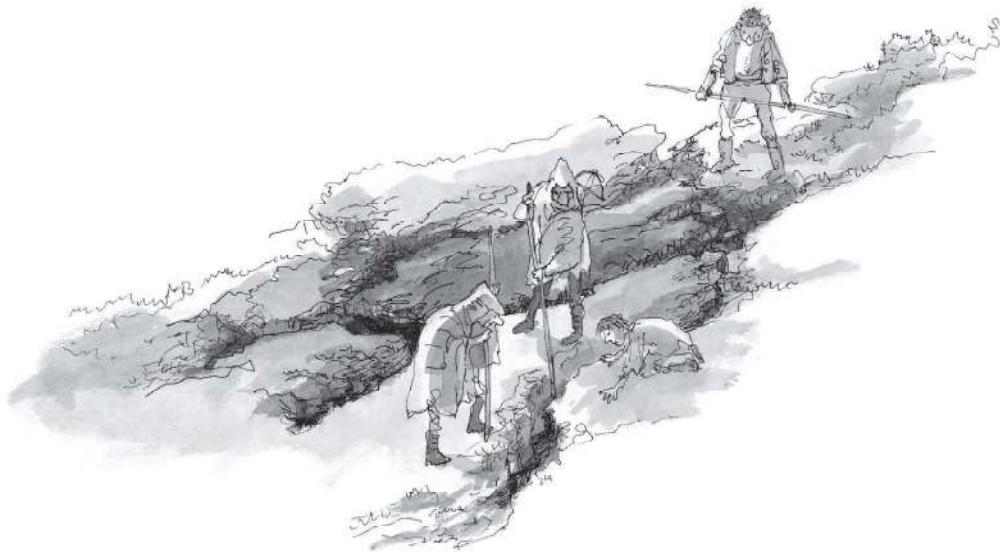
Un alt om se alăturase primului și scotocea cu mâinile prin crăpăturile scoarței. Tobie simțea că până și aerul era agitat de mișcarea acelor mâini atât de aproape de el. Cel de-al doilea era cu siguranță băut pentru că trăsnea a alcool, iar gesturile îi erau violente și dezordonate.

— Am să-l prind eu însumi. Eu am să-l fac bucăți. Și o să le spunem celorlalți că nu l-am găsit.

Celălalt râdea, spunând despre tovarășul lui de vânătoare:

— Țsta n-o să se schimbe în veci. A dat gata patruzeci de termite primăvara trecută!

Da, Tobie era pentru ei mai rău decât o termită și, cu siguranță, o să-l bată cu bățul cu vârf ascuțit, după care îl vor azvârli în foc.

Cele două umbre erau chiar deasupra lui. Nimic nu-l mai putea salva. Tobie fu cât pe ce să-și ia privirea de la cerul care până atunci îl făcuse să reziste. Văzu bățul coborând spre el, se dădu brusc într-o parte, iar vânătorul nu simți în vârful armei decât lemnul tare al copacului.

Dar celălalt om își vârâse deja brațul în scobitură.

Ochii lui Tobie erau înecați în lacrimi. Văzu omul așezându-și mâna groasă chiar lângă el, oprindu-se, mișcând-o ceva mai sus, lângă obrazul lui.

Atunci, în mod ciudat, Tobie simți că frica îl părăsește. O liniște adâncă îi urcase de-a lungul trupului. Avea chiar un zâmbet palid pe buze când auzi cumplitul glas spunând într-un șușotit plin de satisfacție:

— L-am dibuit. Am pus mâna pe el.

Se făcu tăcere jur-împrejur.

Ceilalți hăituitori se apropiară. Până și Leo Blue tăcuse, temându-se poate că va fi nevoit să-l privească în ochi pe fostul lui prieten.

Erau acolo patru sau chiar cinci adulți în jurul unui copil rănit. Cu toate astea, lui Tobie nu-i mai era frică de nimic. Nici măcar nu tremură când omul își vârî brațul în scobitură, smulse ceva urlând de bucurie și-l înfățișă celorlalți.

Se lăsă tăcerea, o tăcere mai lungă decât o iarnă plină de zăpadă.

Lui Tobie i se păruse că simte cum îi smulgea cineva o bucățică de haină. După un timp, răsunară câteva cuvinte în tăcerea de gheață:

— E scoarță, o bucată de scoarță.

Viața la înălțime

Da, omul le întindea celorlalți vânători o bucățică de scoarță.

— V-am păcălit! Evident că nu e aici! Probabil că gonește acum spre Crengile-Joase. Îi venim noi de hac mâine.

Dinspre micul grup se auzi un mârâit de dezamăgire. Câteva insulte fură expediate la adresa celui care se prefăcuse că-l găsise pe Tobie. Umbrele se îndepărtară foarte iute, ca un nor trist. Ecoul glasurilor se stinse.

Și liniștea îl învălui iarăși.

Trecură multe clipe până ce Tobie își auzi din nou propria suflare. Până ce își simți trupul lipit greoi de peretele scobiturii din copac.

Ce se întâmplase? Ideile îi încolțeau în minte tare încet.

Revedea acum fiecare clipă a aceluia misterios minut. Omul își așezase mâna peste mâna lui și nu simțise decât lemnul. Smulsese o fâșie din hăinuța lui, luând-o drept scoarță. Și cu toții recunoscuseră că era cu adevărat scoarță. De parcă Tobie se făcuse una cu lemnul copacului. Chiar asta fusese impresia lui. Copacul îl ascunsese sub mantaua lui de scoarță.

Tobie simți că înlemnește brusc.

Și dacă era o capcană?

Asta era. Omul simțise copilul sub mâna lui și-l aștepta acum în beznă, la câțiva pași mai încolo. Tobie era sigur că așa stăteau lucrurile. Doar spusese vânătorul că-l voia numai pentru el, că-l va strivi ca pe o termită! Cu siguranță că se afla acum în întuneric, așteptându-l să iasă, că se va arunca asupra lui cu bățul cu vârf ascuțit. Groaza se întoarse punându-i un nod în gât.

Tobie nu mișca. Pândea cel mai mic sunet.

Nimic.

Atunci, încet, redeveni conștient de cerul de deasupra capului. Acel camarad înstelat care părea că-l privește cu ochii lui atât de numeroși.

Iar sub el, simți căldura copacului. Era sfârșitul verii. Crengile înmagazinaseră o căldură blândă. Tobie se afla încă în crengile de sus, în regiunile acelea unde soarele luminează de dimineață până seara și învăluie totul într-o mireasmă de pâine caldă, mireasma pâinii de frunze coapte pe care o pregătea mama lui și pe care o freca cu polen.

Tobie se lăsă în voia aceluia parfum liniștitor care-l înconjura.

Atunci ochii i se închiseră. Uită de teamă, de nebunia lui Leo, uită că devenise un vânat pentru hăituitori și că erau cu miile împotriva lui. Se lăsă cuprins de un val duios, de ceața aceea blândă care se cheamă somn. Uită de toate. De fiorii de teamă, de singurătate, de nedreptate și de acel uriaș DE CE? care-l chinuia de câteva zile.

Uită de toate. Exista însă în noaptea lui un locșor pe care-l păstrase liber. Singurul vis pe care îl va lăsa să vină să se joace în somnul lui.

Visul acela avea un chip. Elisha.